

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad

Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 08775-38/2019-ERU

V Jihlavě dne 29. června 2022

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **Malečská energetická, s.r.o.**, se sídlem Vojtěchov 120, 539 01 Vojtěchov, IČ: 287 97 345 (dále jen „navrhovatelka“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 08775-31/2019-ERU ze dne 7. října 2021 (sp. zn. SLS-08775/2019-ERU), kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 17 odst. 7 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném do 31. prosince 2021, zamítl návrh navrhovatelky vůči společnosti **OTE, a.s.**, se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 – Karlín, IČ: 264 63 318 (dále též „odpůrce“), na zaplacení částky 4 537 958,84 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení (výrok I.) a dále uložil navrhovatelce povinnost zaplatit odpůrci náklady řízení ve výši 1 200 Kč (výrok II.), Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 tohoto zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad společnosti Malečská energetická, s.r.o., se sídlem Vojtěchov 120, 539 01 Vojtěchov, IČ: 287 97 345, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 08775-31/2019-ERU ze dne 7. října 2021 (sp. zn. SLS-08775/2019-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Odůvodnění:

I. První projednání věci

Energetickému regulačnímu úřadu byl dne 30. srpna 2019 doručen návrh společnosti Malečská energetická, s.r.o., na zahájení sporného řízení s odpůrcem týkající se zaplacení peněžité částky 4 537 958,84 Kč s příslušenstvím, která má představovat nevyplacenou část podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (zeleného bonusu) za období od června roku 2016 do dubna roku 2019 jakožto rozdíl mezi vyplacenou podporou a podporou, na kterou vznikl navrhovatelce podle jejího mínění nárok v souladu s právními předpisy. Navrhovatelka uvedla, že je provozovatelkou bioplynové stanice s kogenerační jednotkou, která k uvedení do činnosti potřebuje zapalovací paprsek pomocí zapalovacího média jiného, než je bioplyn,

čímž je lehký topný olej (dále jen „LTO“). Výroba elektřiny je možná jen prostřednictvím zažehnutí nezbytného množství fosilního paliva.

Navrhovatelka dále uvedla, že elektronický formulář, kterým se uplatňuje u odpůrce nárok na zelený bonus, dosud z opatrnosti vyplňovala tak, že nárokovanou podporu za elektřinu vyrobenou z biomasy krátila o podíl elektřiny vyrobené prostřednictvím zažehnutí nezbytného množství jiného paliva, než je biomasa. V té souvislosti navrhovatelka odkázala na § 4 odst. 1 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích“), ve znění účinném do 31. prosince 2021, a na (v současné době již zrušenou) vyhlášku č. 477/2012 Sb., o stanovení druhů a parametrů podporovaných obnovitelných zdrojů pro výrobu elektřiny, tepla nebo biometanu a o stanovení a uchování dokumentů (dále jen „vyhláška č. 477/2012 Sb.“), kdy z jejího jazykového výkladu je možno dovodit, že se v případě, kdy se fosilní palivo používá jen k zažehnutí, nejedná o současné spalování různých druhů paliv, ale jen o spalování. Dále pak navrhovatelka na podporu svého názoru odkázala na rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu č. j. 05645-46/2017-ERU ze dne 7. května 2019, v němž se rozhodovalo o obdobné věci.

Odpůrce se k návrhu nesouhlasně vyjádřil dne 20. září 2019 s tím, že podpora by byla poskytnuta v rozporu s článkem 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie. Podpora byla podle mínění odpůrce schválena jako veřejná podpora notifikací Evropské komise SA.35177 ze dne 11. června 2014, kdy z čl. 4 odst. 9, resp. z čl. 61 vyplývá, že podpora se může vztahovat jen na část energie vyrobené z obnovitelného zdroje. Odpůrce dále uvedl, že podle stanoviska Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 9. července 2019 plyne, že by výrobci měli uplatňovat podporu pouze na energii vyrobenou z obnovitelného zdroje. Podle jeho názoru nelze poskytovat veřejnou podporu na základě analogie. V případě navrhovatelky se nejedná o zažehnutí prostřednictvím LTO, ale o stálý přístřik v rozsahu více než 4 %, kdy by mělo být vycházeno z prvního rozhodnutí ve věci společnosti BIOINVEST KUNČINA s.r.o. (sp. zn. SLS-05645/2017-ERU), které se mj. opíralo o výkladové stanovisko Energetického regulačního úřadu č. 1/2013 a nárok na podporu v této části nepřiznávalo.

Energetický regulační úřad poskytl písemností ze dne 20. února 2020 účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, které využila pouze navrhovatelka, jež dne 4. března 2020 v zásadě shrnula svá předchozí tvrzení.

Energetický regulační úřad rozhodnutím č. j. 08775-13/2019-ERU ze dne 25. března 2020 rozhodl o povinnosti odpůrce zaplatit navrhovatelce částku 4 537 958,84 Kč včetně úroků z prodlení, a to do 3 dnů od právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal dne 31. března 2020 odpůrce rozklad, o kterém rozhodla Rada rozhodnutím č. j. 08775-25/2019-ERU ze dne 18. května 2021 tak, že napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání. V odůvodnění rozhodnutí o rozkladu Rada i s přihlédnutím k rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 č. j. 25 C 130/2019-199 a rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 29 Co 304/2020-252, v nichž bylo rozhodováno o skutkově i právně obdobné věci, shledala, že napadené rozhodnutí bylo založeno na nesprávném právním hodnocení, když případ použití LTO pro spalování bioplynu nelze podřadit pod situaci, kdy se nejedná o společné spalování, ale zároveň by byl právními předpisy založen nárok na podporu za celý objem vyrobené elektřiny. Rada tak provedla právní hodnocení věci odlišné od prvostupňového orgánu.

II. Druhé projednání věci a napadené rozhodnutí

V rámci nového projednání využil práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí dne 30. července 2021 odpůrce, který setrval ve svém právním názoru učiněném v předchozích vyjádřeních k věci, dále opětovně odkázal na výše uvedené rozsudky, které mají podle jeho názoru zcela zásadní dopad na předmět projednávané věci. Závěrem svého vyjádření navrhl, aby byl návrh navrhovatelky v celém rozsahu zamítnut, a dále, aby byla navrhovatelce uložena povinnost uhradit náklady řízení. Navrhovatelka pak dne 16. srpna 2021 vyjádřila především nesouhlas s výše uvedenými rozsudky.

Rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 08775-31/2019-ERU ze dne 7. října 2021 byl návrh navrhovatelky, jak je vymezen v návěti tohoto rozhodnutí, zamítnut, a dále jí byla k návrhu odpůrce uložena povinnost k úhradě nákladů řízení odpůrci. Energetický regulační úřad rozhodnutí odůvodnil tak, že v případě navrhovatelky, resp. její výroby elektřiny, nebylo doloženo a prokázáno, že by se jednalo o spalování ve smyslu § 3 odst. 1 vyhlášky č. 477/2012 Sb., když toto ustanovení je aplikovatelné toliko na spalování biomasy a není jej možno vztáhnout na spalování bioplynu. Uzavřel, že v případě výroby navrhovatelky dochází v rámci spalování bioplynu při zážezích rovněž ke spalování LTO, který bezesporu není možno považovat za obnovitelný zdroj energie, přičemž na takto vyrobenou elektřinu není možno podporu uplatňovat. Navrhovatelka tedy může v souladu s § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích, ve znění účinném do 31. prosince 2021, nárokovat podporu pouze na poměrnou část elektřiny vyrobené z bioplynu. Oporou tomuto závěru je též § 11a odst. 6 zákona o podporovaných zdrojích, ve znění účinném do 31. prosince 2021, zakotvující povinnost odděleného vykazování elektřiny vyrobené z obnovitelného a neobnovitelného zdroje. Energetický regulační úřad v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že při rozhodování byl jednak vázán právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí o rozkladu, a dále se v odůvodnění rozhodnutí odrazily závěry soudních rozsudků pojednávajících o této problematice.

III. Rozklad navrhovatelky

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 08775-31/2019-ERU ze dne 7. října 2021, které jí bylo téhož dne doručeno, podala navrhovatelka dne 22. října 2021 rozklad, v němž navrhla, aby Rada napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušila.

Navrhovatelka v podaném rozkladu především poukázala na rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 08775-13/2019-ERU ze dne 25. března 2020, kterým jí bylo v první fázi řízení plně vyhověno a s nímž se ztotožnila. S odkazovanými rozsudky soudů navrhovatelka nesouhlasí, neboť se zaměřují pouze na některé aspekty problematiky přístřiku a nepostihují komplexně předmětný spor. Podle názoru navrhovatelky soudy především nedostatečně posoudily otázku dodržení garance dosažení patnáctileté doby návratnosti investic, s níž investoři bioplynových stanic s kogenerační jednotkou se vstříkem zapalovacího oleje počítali. Energetický regulační úřad proto není těmito rozsudky plně vázán a má argumentační prostor pro odchýlení se od nich. Navrhovatelka dále odkázala na nově přijatý zákon č. 382/2021 Sb., kterým se mění mimo jiné zákon o podporovaných zdrojích. Z této změny je přitom zřejmé, že od 1. ledna 2022 nebude mít výrobce nárok na podporu elektřiny vyrobené pomocí přístřiku LTO; *a contrario* tato změna potvrzuje, že do konce roku 2021 tento nárok měl. Navrhovatelka rovněž namítla, že v případě její výroby se nejedná o společné spalování obnovitelného

a neobnovitelného zdroje, protože i v jejím případě nedochází ke spalování biomasy s jiným palivem z neobnovitelného zdroje, na její výrobu se tak vztahuje § 3 odst. 1 vyhlášky č. 477/2012 Sb. a jedná se tedy o plně podporovanou výrobu elektřiny s využíváním obnovitelných zdrojů. Závěrem odkázala na legislativu účinnou do 31. prosince 2021, za níž byla její výroba uvedena do provozu, která považovala veškerou elektřinu vyrobenou ve výrobně elektřiny z biomasy využívající zažehnutí nezbytného množství paliva jiného, než je biomasa, za elektřinu z biomasy. Tento závěr byl potvrzen též stanoviskem Ministerstva životního prostředí.

K rozkladu navrhovatelky se dne 4. listopadu 2021 vyjádřil odpůrce, který napadené rozhodnutí označil za věcně i právně správné a přezkoumatelně odůvodněné. K tomu vyslovil názor, že je přesvědčen, že rozhodná otázka předmětu vedeného sporu je již pravomocně vyřešena rozhodovací soudní praxí a rovněž také v dovolacím řízení vedeným před Nejvyšším soudem České republiky pod sp. zn. 23 Cdo 1323/2021, ve kterém bylo podané dovolání společnosti BIOINVEST KUNČINA s.r.o. usnesením ze dne 29. září 2021 odmítnuto.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad navrhovatelky byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Podle § 141 odst. 9 správního řádu ve sporném řízení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí Rada konstatuje, že toto rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, když předmět sporu ostatně leží v oblasti výkladu právních předpisů, a je také založeno na správném právním posouzení věci.

Úvodem Rada konstatuje, že předmětem projednávané věci je spor mezi navrhovatelkou a odpůrcem, který je poskytovatelem podpory výroby elektřiny z podporovaných zdrojů energie ve formě zeleného bonusu, o úhradu zeleného bonusu za elektřinu vyrobenou v kogeneračních jednotkách bioplynové stanice v rozsahu, ve kterém vyrobená elektřina nepocházela z podporovaného zdroje (bioplynu), nýbrž z použitého iniciačního či podpůrného spalování nepodporovaného zdroje (tzv. přístřík LTO).

Za tohoto skutkového stavu věci byl pro rozhodnutí sporu významný závěr o tom, zda je možno na případ technologie výroby elektrické energie navrhovatelky spalující bioplyn za použití iniciačního paprsku LTO, uplatňovat podporu ve smyslu zákona o podporovaných zdrojích na celý objem vyrobené elektřiny či pouze na poměrnou část vyrobené elektřiny, a to toliko ze zdroje obnovitelného.

Jak již konstatoval správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí, při posouzení věci je nutné vycházet ze zákona o podporovaných zdrojích, nikoli z vyhlášky č. 477/2012 Sb. Ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích, ve znění účinném do 31. prosince 2021, se pro účely stanovení podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů považuje za elektřinu z obnovitelných zdrojů elektřina vyrobená využitím obnovitelných zdrojů

anebo poměrná část elektřiny pocházející z obnovitelného zdroje v případě společného spalování obnovitelného zdroje a druhotného zdroje nebo neobnovitelného zdroje. Klíčové pak bylo posouzení charakteru LTO, který není obnovitelným zdrojem ve smyslu § 2 písm. a) zákona o podporovaných zdrojích.

Rada si je vědoma skutečnosti, že ve věci posuzování nároků na podporu ve vztahu k užití LTO ve sporech mezi odpůrcem v pozici operátora trhu a výrobcí elektřiny, kterých se týká problematika podpory výroby elektřiny za množství elektřiny připadající na podíl z přístřiku LTO v bioplynových stanicích využívajících kogenerační jednotky se zapalovacím paprskem pomocí jiného paliva než bioplynu došlo k odklonu od dosavadní správní praxe. Dosavadní postup Energetického regulačního úřadu však soudy označily tak, že nemá oporu v právu. Podle jejich názoru § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb. nelze rozšiřovat na jiné typy výroben a toto ustanovení je nutno vykládat restriktivně. K argumentaci navrhovatelky opírající se o původní rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 08775-13/2019-ERU ze dne 25. března 2020 v uvedené věci tak Rada konstatuje, že předchozí praxe Energetického regulačního, která vycházela z toho, že případ technologie výroby navrhovatelky je třeba „*podřadit pod výrobu elektřiny z obnovitelného zdroje, neboť LTO sice není obnovitelným zdrojem ve smyslu § 2 písm. a) zákona o podporovaných zdrojích, nicméně ten je používán pouze za účelem možnosti spalování bioplynu, kdy v případě vstřikování paliva z neobnovitelného zdroje se tento postup za společné spalování nepovažuje*“, byla v rozporu se zákonem o podporovaných zdrojích, a tudíž nesprávná.

Jestliže navrhovatelka s rozsudky Obvodního soudu pro Prahu 8 č. j. 25 C 130/2019-199 ze dne 24. dubna 2020 a Městského soudu v Praze č. j. 29 Co 304/2020-252 ze dne 14. ledna 2021 nesouhlasí a nepovažuje je za správné, když se údajně zaměřují pouze na některé aspekty problematiky přístřiku a nepostihují komplexně předmětný spor, protože má za to, že Energetický regulační úřad není těmito rozsudky vázán a má argumentační prostor pro odchýlení se od nich, k tomu uvádí Rada následující. Rada si je vědoma skutečnosti, že Energetický regulační úřad nebyl účastníkem soudního řízení, v jehož rámci byla výše uvedená rozhodnutí vydána, a proto tato rozhodnutí nejsou pro Energetický regulační úřad přímo závazná. Rada si je také vědoma předchozí ustálené praxe Energetického regulačního úřadu, která se lišila od aktuálně platné judikatury soudů, avšak pokud by Energetický regulační úřad setrval na svých dříve vyslovených závěrech, nutně by při jejich přezkumu v rámci soustavy obecných soudů ve správním soudnictví muselo dojít k nahrazení rozhodnutí Energetického regulačního úřadu rozhodnutím jiným, které by vycházelo ze závěrů vyslovených těmito soudy. Z výše uvedeného tedy podle názoru Rady vyplývá, že závěry uvedených rozsudků nelze pominout a rozhodnout v rozporu s nimi, neboť takový postup Energetického regulačního úřadu by vedl k absurdním závěrům popírajícím apelační princip soudního přezkumu podle V. části zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a došlo by k nerovnému zacházení určité skupiny výrobců elektřiny bez objektivního odůvodnění, pro něž tu není prostor. Z principu právní jistoty v demokratickém právním státě vyplývá mj. příkaz rozhodovat obdobné případy obdobným případem, když projevem této právní jistoty je též okolnost, že instančně níže postavený orgán veřejné moci (státní orgán či soud) nerozhoduje případy způsobem, který výše postavený orgán nadaný přezkumnou pravomocí označil za nezákonný.

V případě nyní posuzovaného případu se přitom nejedná o žádnou odlišnost ve skutkových okolnostech. Zatímco v případě spalování bioplynu ve výrobně navrhovatelky

je ve spalovacím motoru průběžně spalována směs bioplynu a LTO, a to v každém cyklu chodu motoru, výjimka stanovená v § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb. předpokládala, že k zažehnutí nezbytného množství jiného paliva dojde před vlastním spalováním biomasy a že jím vlastní spalování biomasy započne. Jestliže je upravena výjimka pro situaci, kdy je biomasa zažehnuta nezbytným množstvím jiného paliva, neznamená to automaticky, že by jakákoliv výjimka byla stanovena i pro spalování bioplynu spolu s jiným palivem. Na nyní projednávanou věc lze tudíž vztáhnout závěry uvedené v rozhodnutích soudů (výše uvedených). Rada tak v posuzované věci považuje za stěžejní a rozhodující názor soudu, který konstatoval, že pokud zákon podporu pro výrobný daného typu neupravuje, není možné ji pomocí analogie pro jiný typ výrobný dovozovat v případě technologie výrobný navrhovatelky. Jinými slovy výrobná navrhovatelky není výrobnou využívající jako obnovitelný zdroj biomasy, nýbrž bioplyn, a nelze tedy v jejím případě uplatňovat formu podpory pro výrobu elektřiny z biomasy. Ostatně zákon o podporovaných zdrojích v § 2 písm. a) energii biomasy a energii bioplynu rozlišuje. Pokud zákonodárce neupravil zvláštním způsobem podporu pro typ výrobný navrhovatelky, je třeba vycházet z obecné úpravy a nikoli užitím analogie rozšiřovat okruh subjektů s nárokem na podporu či rozsah podpory.

Nejvyšší soud pak ve svém usnesení o odmítnutí dovolání posoudil správnost vyslovených závěrů soudu prvního stupně i soudu odvolacího. Společnost BIOINVEST KUNČINA s.r.o. v dovolání namítala nesprávné posouzení věci odvolacím soudem, když tento ve vztahu ke spalování bioplynu neuplatnil analogii podle § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb. Nejvyšší soud uvedl, že k otázce analogie a předpokladu pro její užití se již obecně vyjádřil, a to např. v rozsudku sp. zn. 32 Cdo 2422/2015 ze dne 1. června 2017, kdy uvedl, že *„Předpokladem užití analogie jako nástroje soudcovského dotváření práva je závěr o existenci tzv. otevřené nepravé (teleologické) mezery v právu. O takovou mezeru se jedná toliko v případě, kdy argumenty teleologického výkladu, které jsou relevantní při interpretaci příslušného ustanovení, platí i pro skutkové stavy, které nelze podřadit pod nejširší jazykový význam tohoto ustanovení. Stav, kdy pro jeden případ, znaky jehož skutkové podstaty jsou popsány v hypotéze právní normy, tu z jejího jazykového výkladu vyplývá určitý následek stanovený v dispozici, pro jiný případ však nikoliv, ačkoliv se teleologie tohoto ustanovení (vzhledem k hodnotám a principům, na nichž je založen právní řád) vztahuje stejně na oba případy, se neslučuje s principem hodnotové bezrozpornosti právního řádu a opodstatňuje závěr o neúplnosti zákona, který je možno a nutno dotvořit prostřednictvím judikatury.“* V rozsudku sp. zn. 23 Cdo 1988/2014 ze dne 28. dubna 2016 Nejvyšší soud vysvětlil, že prvním předpokladem použití analogie je existence mezery v právu a dalším předpokladem použití analogie je existence právní normy upravující obdobnou skutkovou podstatu. Zároveň je-li určitá skutková podstata zákonem upravena, je vyloučeno, aby konkrétní situace, která se pod touto skutkovou podstatu dá podřadit, byla řešena podle právní úpravy obsažené v jiném zákoně. Nejvyšší soud se ztotožnil se závěrem odvolacího soudu, že v projednávaném případě není mezeru v právu, kterou by bylo nutné zaplnit analogickou aplikací § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb.

Navrhovatelka dále své rozkladové námitky opírá především o skutečnost, že soudy nedostatečně posoudily otázku dodržení garance dosažení patnáctileté doby návratnosti investic, když podle jejího názoru je třeba zákon o podporovaných zdrojích i jeho prováděcí právní předpisy vykládat právě s ohledem na tuto okolnost. Takovou argumentaci

navrhovatelky však není možné přijmout. Spočívá-li předmět posuzovaného sporu v oblasti výkladu právních předpisů, je třeba zdůraznit, že výše uvedené závěry soudy dovodily především z jazykového a teleologického výkladu právní normy s důrazem na nemožnost využití analogie. Za situace, kdy podle názoru Nejvyššího soudu právní úprava možnost jiného výkladu nepřipouští, nelze vyslovené závěry přehodnocovat s ohledem na očekávání investorů bioplynových stanic stran návratnosti jejich investic, neboť to bezpochyby jako výkladová metoda neslouží.

Pokud se jedná o podmínku patnáctileté návratnosti investice do nové výroby elektřiny ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů, tato podmínka se vztahuje na stanovení výše podpory, neumožňuje však přiznat podporu za výrobu elektřiny, která podpoře nepodléhá, resp. obecně neumožňuje libovolně navyšovat soukromoprávní nárok na vyplacení podpory nad rámec výše podpory stanovené cenovým rozhodnutím či nad rámec množství podporované elektřiny. Navrhovatelka navíc příslušná ustanovení zákona o podporovaných zdrojích v závěru svého rozkladu vykládá nesprávně a dezinterpretuje i smysl a účel tohoto zákona. V navrhovatelkou provozované bioplynové stanici dochází ke spalování plynného paliva, a to konkrétně bioplynu, nikoliv biomasy. Na tom nic nemění ani skutečnost, že toto plynné palivo je z biomasy vyráběno. Navrhovatelka tak činí nepřipustně extenzivní výklad tím, že i přes výše uvedené závěry, které jsou jí známy, je toho názoru, že se na její výrobu vztahuje § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb. Z uvedených důvodů pak Rada v posuzované situaci nespátřuje prostor pro odchýlení se od vyslovených soudních závěrů.

Ve vztahu k namítané změně § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích k datu 1. ledna 2022, kdy došlo k vypuštění slov: „*anebo poměrná část elektřiny pocházející z obnovitelného zdroje v případě společného spalování obnovitelného zdroje a druhotného zdroje nebo neobnovitelného zdroje*“, pak Rada navrhovatelku odkazuje zejména na důvodovou zprávu k tomuto ustanovení, z níž vyplývá, že tato změna je součástí rozsáhlejší novelizace zákona o podporovaných zdrojích, která byla provedena za účelem stanovení cílů pro obnovitelné zdroje energie na období 2021 až 2030, v rámci níž byla podpora elektřiny pocházející z obnovitelných zdrojů v případě společného spalování obnovitelného zdroje a druhotného zdroje nebo neobnovitelného zdroje přesunuta do podpory tepla. Z předmětné změny však nelze dovozovat jakékoliv závěry ve vztahu k nároku navrhovatelky, který měl vzniknout podle předchozí právní úpravy, když právní úpravu novou by ani teoreticky nebylo možné aplikovat retroaktivně. Naopak ustanovení § 4 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích nikdy nemělo za cíl poskytovat podporu na elektřinu vyrobenou z neobnovitelného zdroje, na čemž namítaná změna nic nemění.

Rada uzavírá, že v řízení bylo vyvráceno, že by na výrobu navrhovatelky bylo možno analogicky aplikovat úpravu procesů využívání biomasy, včetně definice tzv. společného spalování podle § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 477/2012 Sb. Při posuzování nároku navrhovatelky byl proto Energetický regulační úřad povinen vycházet toliko ze zákona o podporovaných zdrojích, podle něhož se podpora elektřiny z obnovitelných zdrojů poskytuje v případě společného spalování obnovitelného a druhotného zdroje výhradně na poměrnou část elektřiny pocházející z obnovitelného zdroje. Z uvedeného důvodu nebylo možné nároku navrhovatelky vyhovět.

V. Závěr

Při přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 89 odst. 2 ve spojení s § 141 odst. 9 správního řádu Rada jako odvolací správní orgán vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy a splňuje požadavky kladené správním řádem na obsah správního rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy Energetického regulačního úřadu, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Jako faktor posilující zákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje Rada i v přijatém výkladu Nejvyššího soudu k této problematice. Jelikož nebyl dán žádný důvod pro zrušení či změnu, Rada rozhodla o zamítnutí rozkladu a potvrzení napadeného rozhodnutí.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu dále podat rozklad.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

Malečská energetická, s.r.o.
OTE, a.s.